

(המשך מעמוד 11)

את העגלה בתור מציאה של ממש, בשלושים לירות בסך הכל. פסק דינה של השופטת, שבוסס על עדר יות מפורסות, לא היה בגדר מציאה ליעקב. הוא חייב אותו כדון, הטיל עליו תשלום מזונות חודשי בסך 80 לירות לאם בנו.

דרכי אדם

גבר לא מוצאים בכית

מבטים גלגניים מלמעלה למטה ליוח תמיד את אלס בודנסילד, הצעירה הבלונדית דקת הגו, שהיתה תושבת קבע של בתי הקפה ברחוב דינגנוף ואורחת תמדת מדי לילה בלילה במועדוני הלילה. „מה היא ממתול בת“ אמרו עליה האנשים, „לאן היא תגיע“ „יתכן שהם צדקו במיקצת“ נזכרה הי שבוע אלס באורח חיה עד לפני חמישה חודשים. „אבל גבר כמו אי לא מוצאים בישיבה בבית!“ הפעם יכלה אלס עצמה להשקיף מלמעלה למטה. אחרי העדרות של ארבעה חודשים, חזרה לארץ כאליס קאלי ברט, אשתו של אשף החצוצרה בעל השם העולמי — אי קאלברט.

אי גילה אותה בביקורו הקודם במועדון הלילה צברה, התאהב בה ממבט ראשון, נטל אותה עימו לבריטניה (העולם הזה 1347) במטרה להפוך אותה לכוכבת בידור. לפני כחודש וחצי הפך אותה בנושואין אי רחיים לגברת קאלברט. „זה הגבר שלי, ואני משתגעת אחריו“, אומרת אלס. „הוא התאהב בי כשביקר כאן. אני התאהבתי בו כשהייתי עימו בלונדון. הוא הוכיח את עצמו בצורה הכי נפלאה, נושא אותי על כפיים ואינו מאכזב אותי, למרות שהוא יודע שאין לי שום דבר ואף לא נפש קרובה שם. מהיום שנישאתי הפכתי לעזרה שלהם.“ מתחזה אלס, שהיתה בשעתה חלק מהנוף הדינופני. „יש לי עכשיו ביטחון עצמי ו הרגשה שיש לי גב. שנינו מתעלמים לא העבר. אני לא מעוניינת בעבורו והוא לא בעברי. מה שמעניין אותנו זה רק העתיד וההתחלה.“

הדודה מחלקת מתנות. בהנה מת גירת קאלברט החודשה בלונדון בדירה בת חמישה חדרים במרכז העיר. נורהגת במכונת מרצדס-בנץ כחולה, לומדת איטלקית וספרות אנגלית ורשומה כתלמידה מן המניין באקדמיה המלכותית לדרימה לקראת שנת הלימודים הבאה.

„אי החליט שהוא מעדיף שאשתו תהיה שחקנית ולא זמרת“, אומרת אלס בענוה. „זמרת הוא יודע שאצטרך להתחיל בהן פעות במועדוני-לילה קטנים, כי כך מוכר רחים להתחיל וזה אינו הולם אותו.“ בני חיים גילתה אלס את אי לא רק כאמן, אלא גם כבעל למופת. „הוא מביא לי כל בוקר ארוחת-בוקר למיטה, מציע לי כל עשר דקות תה, והוא גאון בניקוי הבית.“ כיוון שאדי נמצא מרבית הזמן בסיבובי הופעות, החליטה אלס לקפוץ לישראל לי בקר את בתה, אי, שלא רצה כי אשתו תיטע לבדה, בה אף הוא לביקר, תיכנן תוך כדי כך את חזרתו לארץ לשהיה ממו שכת בת שלושה חודשים. בינתיים מתגורר ררת אלס במלון מפורא (50 ליי ליום), מחלקת מתנות על ימין ועל שמאל, כמו וודה עשירה מאמריקה, שבאה לביקור אצל קרובי-משפחה בישראל.

כשנשאלה השבוע אלס אם אינה מודת אגת מרוחב-הידי הגובל בניזבוב שנהג בה אי, שעה שהוא מעניק לה שפע מתנות ואורח חיים מלכותי, השיבה הנערה, שב הופעתה ובהתנהגותה לא השתנתה כלל: „לא איכפת לי. אני יודעת שבעוד חמש שנים אני אפרנס אותו.“

הווי

- זמן הוא כסף: באילת, הסביר הקצבן הראשון שהגיע לעיר מתל-אביב, כי טס במטוס ארקיע כדי לחסוך זמן.
- אמת מידה: בעכו, הטיל שופט השלום קנס של 100 לירות על מורה ש-תחב סרגל לתוך פיו של אחד מתלמידיו.
- מים מים כאסוף: בהרציה, נפסקה הופעתה של להקת בידור במועדון-לילה, לאחר שצינור חצר הבית השכן נשבר, הרטיב את השחקנים וגרם להם נזק של 1500 ל"י.
- מחזה מבישה: בישיע, סרבו הושיבי המושב להמשיך ולקבל טיפול בי-מירפאת קופת-חולים המקומית, טענו כי הם מתביישים להתפשט במירפאה שדלתות חדריה אינן נעולות כראוי.

(המשך מעמוד 11) אחר. ההכרות הקצרה על החוף התפתחה לאהבה עמוקה — כך האמינה שושנה בעבור זמן קצר לקח יעקב את שושנה לבית אמו שבבאר-יעקב, שם ערכו טכס ארוסין. חזרה לאהוב. כעבור כמה חודשים נתגלעו הסכסוכים הראשונים, בעיקר על רקע מקום מגוריה של אם ארוסה. לבסוף נטלה שושנה את הפציה — נעלמה מן הבית. תוך שבוע הספיקה למצוא בחדר אחר, נישאה לו מיד.

עתה, היה נדמה לה, הגיע הסוף לנדודים. אבל היא היתה מאושרת בדיוק ארבעה חודשים. בוקר אחד הוזמנה למשרד הרבנות, שם פגשה את יעקב. הרבנים שהתכנסו לישיבה, חרצו את דינם: היות ושישנה נתארסה ליעקב לפני נישואיה, הרי שנישואיה מבטלים והיא אסורה עתה גם לבעלה וגם ליעקב.

כשיצאו מאלם הדיונים, פנתה שושנה ושבה להלך לצירו של יעקב. שוב חזרו השניים לחיות בצחא. למרות שהיה ברור להם כי אין להם כל אפשרות להנשא חיסוד הקשרים. יום אחד החלה שושנה נה להרגיש ברע. היא חיכתה לבואו של יעקב ולאחר שפגו יחד לרופא לא נותר מקום לספק: היא היתה בהריון. לא היה

אדים וארי קאלברט בעוד חמש שנים אני אפרנס אותו

נעים לספר לאמה, לכן הסכימה לנסוע לתל-אביב, שם ביצעה הפלה מלאכותית.

כשנכנסה שושנה שנית להריון, הפעם בעת שהותם המשותפת באלת, החל העסק לא למצוא חן בעיני יעקב. השניים פנו לעורך דין תל-אביבי, שם התמה שושנה על חיסול קשרי הידידות ביניהם תמורת 320 ל"י שקבלה מיעקב.

אבל כבר למחרת היה יעקב שוב בביתה של שושנה בירושלים והיחסים חזרו לקד-מותם. כשנולד התינוק דאג יעקב להזמין את האנשים לברית. להעביר את המשקאות ואף קנה לרך עגלת תינוק. כל היחס היפה הזה נמשך בדיוק שבועיים ואז — נעלם הבחור.

שושנה, שנשארה עם תינוקה, פתחה בי-חיפושים אחרי יעקב, כדי שידאג לתשלום מזונותיו של ילדם. לבסוף הגישה בקשה לצר-מזונות והבחור הובא למשפט.

כאשר עלה יעקב על דוכן העדים — הבחיש את כל הסיפור הכחשה מחוללת. „שושנה היא פרוצה!“ טען בעקשנות. „רצייתי להחזירה לדרך הישר — אבל לא הצלחתי. גם הילד איננו שלי.“

מציאה ממש. השופטת המחוזית, קיבלה דוחק רשם הפוך. התרשמותי היא כי שושנה רצתה מאז ומתמיד להנשא לאיש ארוסיה המהירים ליעקב ונשואיה לאחר תוך שבוע, מצביעים על ההיפך מנטיה לחיי זנות ופרנסה קלה.

„אם לא היה זה בנך“, שאלה לבסוף השופטת, „מוזע הטרחת עצמך בהכנות הי-ברית וגם קנית עגלה לתינוק?“ ליעקב היתה היתה תשובה מקורית: „קניתי

קו חדש בעיניי פירסום ויחסי-ציבור. ייתכן שהוא עוד יוכיח זאת בעתיד — אך בי-מיקרה זה ניצח אותו קו ישן, שסימני-הדרך הבולטים ביותר שלו היו הפירסומים בכמה פרשות מפוקפקות. עד היום זכורה הבולטת והמבטיחה שבהן: פרשת הרבי-סרן הדורס. הקצין, שנמצא לאחר מכן אשם בכית-דין צבאי, זכה בחיפוי רשמי ספוג-סאני, ביום בו ביצע את התועבה. שמו נאסר לפירסום, זהותו נשמרה בסוד ודובר-צה"ל עטף אותו באיטלה של קדושת-הצבא. ייתכן כי דוגמת הרבי-סרן הדורס עמדה נגד עיניו של הובר החדש, כאשר הוחלט להוציא קומניקאס לעתונות על מיקרה פני-עת המדען מדרום-אפריקה. אלא שהקומני-קאס הצטיין באותה רוח מדהימה לפיה תמיד צודק החייל כשהנפגע הוא אורח.

רוח זו באה לביטוייה, כאשר הודיע דובר צה"ל שלא תוקם שום ועדת חקירה, וכי החקירה היחידה הנערכת היא חקירת המשטרה הצבאית. היתה זו חקירה שיגר-ית, מן הסוג הנערך בכל מיקרה של פגיעה. השוטרים גבו עדויות מחיילי הי-מארב, ממפקדם ומאלה שטיפלו במדען. הם גם חקרו את מכריו, כדי לבדוק אם לא היה חשד בטחוני כלשהו נגדו — וזה הכל. אותם לא עניינו שאלות עקרוניות מסוב-כות. אולם שאלות אלה עניינו את הציבור דוחק יותר מן השאלות הטכניות, שבהן חקרו השוטרים הצבאיים. בין השאר:

● האם הוכח הצינור לפתוח בי-אש? המכונת נסעה בדרך פתוחה, באורות מלאים. היא לא פגעה בגדר הצבאית, והגה לא ניסה לעבור את הגדר ולא היה שום סימן כי הוא התכוון לחדור למחנה. בשום שלב מן השלבים לא נכנס לתוך שטח צבאי ולא נגע במיתקן או ברכוש צבאי.

● מדוע לא סומנה הדרך הי-מובילה למחנה הצבאי בשלטי-אזהרה? אם המיתקן הצבאי המסוים הוא כה רגיש, מדוע לא נחסמו דרכי-הגישה אליו מהכביש הראשי, או מהישובים הסמוכים, תוך הסבר ואזהרה בכמה שפות? ● מה הן הוראות-הקבע ל-פתיחה באש? אמנם ידועה ההוראה היסודית של פתיחת אש על כל זר שאינו נעצר ומזדהה. אלה הן הוראות המתימות למוצבי-גבול, או למחנה בלב שטח אויב.

האם הן מתאימות לכל מחנות צה"ל, בימי שלום? האם אין דרך להבטיח שליטה יתי-רה על הנשק החם של שומרים צבאיים, על אחת כמה וכמה שהאיש הגורש להזדהות אינו מתנהג בצורה חשודה?

מה דינם של חיילים הבורחים לחופשה קצרה, דרך פירצה בגדר, ומתגלים על-ידי שומרים מוויינים: אם הם פוחדים לעצור ולהזדהות, פן יובאו למשפט — האם חייב דינם להיות מוחת ביריה? כתוב המאמר הראשי של הארץ תירגם מונח אנגלי, „שימ-חת ההדק“, במותחו ביקורת קשה על הת-נהגות הצבא במיקרה זה. האמנם שוררת בצה"ל שימחת ההדק?

● באיזו מהירות הונשה לאיי-בור לזין עזרה רפואית? הטענה, כי הושאר שוכב בעפר כחצי-שעה, מבלי ש-איש מן החיילים שירו בו יגש אליו לחששה, היא טענה המורה, שמשום מה התחמק הצבא מלתת עליה תשובה. התשובה חשובה לא רק לגבי מיקרהו של המדען מקייפטאון, אלא גם לגבי חיינוך הניתן בצה"ל בעניין חיוני זה — חיינוך הקובע את דמותו ורמתו המוסרית של החייל.

כל אלה הן שאלות שהטרידו את האזרח, ולמיקרא הידיעות על הריגתו של איבור לזין. אך כאן צצה עוד שאלה נוספת: ● מדוע לא נתן דובר צה"ל תשובה לפי השאלות הקודמות? מדוע לא פירסם הודעה רשמית שתמסור את פרטי החקירת היבשים ותבטיח חקירה מקיפה? מדוע פירסם תחת זאת הודעה הי-מעוררת רושם של רצון להסתיר ולטשטש שאלה זו חמורה שבעתיים, כי אינה תופעה חדשה חולפת. היא נישנית מזה כמה שנים. היא חמורה שבעתיים, מפני שאתמול נגעה לחרפתו של הרבי-סרן הי-דורס; היום היא מנסה לטשטש את נסיבות הריגתו של המדען מדרום-אפריקה. מחר עלול מינהג נוסד זה לאפייין גם הודעות צה"ל על דברים של חיים ומחת למדינה.

אמון אזרחי ישראל בצבאם הוא נכס חיוני ויקר. אל להודעות מפוקפקות להרוס אותו או לפגוע בו. ייתכן כי מנסחי הודות-עות חושבים על שמירת יוקרת הצבא. אם כן, הם משיגים את ההיפך. יוקרת הצבא תישמר הרבה יותר אם תיאמר האמת הי-מלאה, ואם פגמים המתגלים זוכים לבי-קורת גלויה — ולתיקון.

כך זה תחילת...
↓
וכך זה נאמר.
↓
הלחם בעוד מועד בהשתלשלות הקרחות קה
אליקסיר של הבינוקסמטיקאי ד"ר א. רובין

דלילה החתונה לא

דלילה
הבושם המפתה באריזה המפתה לב כל אשה